

Ofensywa na Ukrainie i Białorusi

26 maja Armia Czerwona podjęła ofensywę na Ukrainie po wzmocnieniu sił m.in. ściągniętą z Kaukazu 1 Armią Konną Siemiona Budionnego (ok. 20 tys. ludzi, wsparcie lotnictwa i broni pancernej). Front polski, osłabiony wysłaniem części wojsk na północ, przeciw Tuchaczewskiemu, został przerwany. Oddziały polskie 3 Armii gen. Edwarda Rydza-Śmigłego po ciężkim boju pod Borodzianką (11–13 czerwca) wycofały się, zatrzymując się na pozycjach sprzed ofensywy kwietniowej.

Ofensywa Armii Czerwonej na Białorusi ruszyła 4 lipca 1920 r. Jej celem było rozbitcie wojsk polskich oraz militarne wsparcie rewolucji w innych krajach europejskich, w tym m.in. w Niemczech, Włoszech, na Węgrzech.

Układ sił walczących stron

PO STRONIE SOWIECKIEJ — FRONT ZACHODNI	PO STRONIE POLSKIEJ — FRONT LITEWSKO-BIAŁORUSKI
armie — 3., 4., 15. i 16.	armia gen. Gustawa Zegadłowicza (nad Autą)
3 Korpus Kawalerii	4 Armia gen. Stanisława Szeptyckiego (nad Berezyną)
grupa mozyrska	grupa operacyjna gen. Władysława Sikorskiego (na Polesiu)
Łączne siły: ok. 430 tys. żołnierzy (1 IV 1920) ok. 558 tys. żołnierzy (1 VIII 1920) — w tym 136 tys. w linii	Łączne siły: ok. 110 tys. ludzi w linii

Cyt za: *I Warszawa nie zawiodła. W 90. rocznicę bitwy warszawskiej*, oprac. A. Stawarz, Warszawa 2010